

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada i Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagés, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

El llebrer escocès

Essencialment, a l'Europa occidental hi ha quatre conflictes nacionals que, potencialment, poden ser capaços de motivar una alteració del mapa polític del continent. Bascos, catalans, flamencs i escocesos tenen les condicions mínimes per a ser considerats un subjecte polític diferenciat, amb l'aspiració legítima de convertir les seves entitats infrastatals en nous actors de la política europea i internacional.

De tots els casos esmentats, només n'hi ha un que ja hagi posat una data aproximada a la demanda d'emancipació: Escòcia. La nació celta va votat majoritàriament pel Partit Nacional Escocès (SNP), que ha recollit el suport al govern d'Alex Salmond en forma d'una contundent majoria absoluta al parlament d'Edimburg. A partir d'aquí, queda clar que el poble escocès serà cridat a donar la seva opinió sobre la constitució d'un estat sobirà en un termini encara per marcar, però que es pressuposa que no anirà gaire més enllà de quatre anys.

Al marge de l'evolució d'aquesta proposta política, el cas d'Escòcia serà un precedent de màxima importància a l'hora d'establir els itineraris que cal seguir per a conformar un estat nou dins l'actual territori de la Unió Europea. La paradoxa és que els escocesos són els ciutadans més europeistes del Regne Unit, molt allunyats del tradicional euroescepticisme dels seus veïns anglesos. De manera que les institucions de Brussel·les no poden considerar aquest procés com una amenaça, sinó com una oportunitat de resoldre un vell conflicte dins la legalitat que ha generat la superestructura europea.

En segon lloc, l'organització d'un referèndum amb totes les garanties legals deixa clara la profunditat dels usos democràtics del Regne Unit, que ja ha fet saber que respectarà la voluntat democràtica del poble escocès. A partir d'aquí, l'estat espanyol pot tenir moltes dificultats per a justificar una actitud agressiva contra una demanda paral·lela que es pugui fer sentir dins les seves fronteres actuals.

En definitiva, el cas escocès serà un espai d'assaig polític sobre noves formes de participació ciutadana que van més enllà de la rigidesa dels estats, considerats com a darrera instància institucional. Tot plegat, molt en la línia de l'administració Obama, que ha estat clarament respectuosa cap als moviments populars que s'han fet visibles aquests últims temps en llocs molt més sensibles des d'un punt de vista de la geopolítica nord-americana.

Escòcia es mereix un interès especial per part del catalanisme polític i una reflexió per a entendre tots els paràmetres d'un procés que, inevitablement, marcarà el futur de les altres nacions sense estat.

Als nostres lectors

Escòcia és importantíssima per a Europa. Es tracta de la nació sense sobirania que s'acosta més a la possibilitat d'adquirir rang estatal i, per tant, pot crear un precedent que vagi molt més enllà de les fronteres —noves o velles— del Regne Unit. És per això que Xevi Camprubí ha coordinat un dossier especial sobre la nació celta, un país que pot canviar el mapa polític —i, de passada, l'arquitectura jurídica— de la Unió Europea. I, també en aquest número, molta atenció al reportatge sobre el *cas Brugal* que ha confeccionat Víctor Maceda. Llegint-lo es pot extrapolar la vigència d'unes qüestions pràctiques delinqüencials que han fet del País Valencià un dels territoris més embolicats per les trames de corrupció política.

Salvador Cot